

இடையறாது பாலவர்கள் ஒலி கட்டுக் கொண்டிருந்ததால்தான் இந்த ஊருக்குப் பாலவர் ஒலி எனப் பெயர் வந்தது. பின்னர் அது மருவி பாலோலி ஆனது' எங்கள் ஊரின் காரணப் பெயரைப் பற்றி பாலவர் கந்தமூருகசேனார் சொன்ன விளக்கம் அது. ஆனாலும் சரித்திரச் சான்று வறோக இருந்தது பின்னாளில் எனக்குத் தெரிய வந்தது.

பாலவர் கந்தமூருகசேனார் வாழ்ந்த காலத்தில் அவரிடம் தமிழ் பயின்றவர்கள் ஏராளம். அவரின் வீட்டைச் சுற்றி இருந்த சிறார்கள் குக்கு கோப்பெருந்தேவி, மணிமகேலை, மங்கையற்கரசி, திருவருட்சிலேவி, கலையரசன், இளங்கோவன், மணிமாறன் என்று அழகழகான பெயர்கள் இருக்கும்.

பாலவர் கந்தமூருகசேனாரின் உபயத்தில் ஊரில் பல பால பண்டிதர்கள் இருந்தார்கள். பாலவர் பட்டம் வாங்கினாலும் இந்தப் பால பண்டிதர்கள் பெரும்பாலும் அரசு உத்தியோகங்களில் இருந்தனர். ஒருவர் மட்டும் விதிவிலக்காக பால பண்டிதர் பட்டத்தோடு ஊரில் விவசாயம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் பெயர் வீரகத்தி. அதில் என்ன தப்பு விவசாயி படத்தில் பட்டப் படிப்பு முடித்து விட்டு எம்ஜிஆர் விவசாயம் செய்யவில்லையா என்று தயவு செய்து கட்டு விடாதீர்கள். நடிப்பு வறோ நான் சொல்ல வருகிற வீரகத்தியின் நிஜம் வறோ.

மசில்கள் இறுகி இரும்பு போல் இருக்கும் கறுத்த தகைம். நாலு பரேதைத் திக்கி அடிக் கக் கபிய அசூர பலம். துரூத்தி நிறும் பற்கள். தோளில் இணை பிரியாமல் ஒரு மண் வட்டி. சரேட்டோ பனியனோ அணியாமல் மடித்துக் கட்டிய நாலு முழுவெள்ளை என்று சொல்ல முடியாமல் நிறம் மாறி இருக்கும் வட்டி. ஏறக்குறைய ஐந்தடி ஆறங்குல உயரம். இவ்வளவையும் சரேத்து வீரகத்தியைக் கற்பனையில் கொண்டுவரப் பாருங்கள்.

பண்டிதர் வீ ரகத்தி என்றாலோ, விவசாயி வீ ரகத்தி என்று கட்டிடாலோ ஊரில் யாருக்குமே தெரியாது. கிறுக்கன் என்று விழித்தால்தான் பண்டிதர் வீ ரகத்தியை ஊருக்குள் தெரியும். இந்தக் கிறுக்கன் பற்றி எனது அனுபவம் ஒன்று, அப்பொழுது கல்விப் பொதுத் தராதரம் படித்துக் கொண்டிருந்தனே. தமிழ், சமயம் தவிர மற்றைய பாடங்களுக்கு பிரத்தியகே வகுப்புகள் எனக்கு இருந்தன. „தமிழுக்கும் ரியிசன் வதைத்துக் கொண்டால் என்ன?’ என்று எனது பாடசாலையின் நண்பன் இராஜகுலசிங்கம் கட்டிடான். எனக்கும் அது தவேபப்பட்டது. யாரைப் போய் கட்டைலாம் என்று ஆராய்ந்த பொழுது நின்வைக்கு வந்தவர் இந்தக் கிறுக்கன்.

ஓர் மாலையினைப் பொழுது அவரைத் தேடிப் போனோம். தனது தோட்டத்தில் அவர் வலை செய்து கொண்டிருந்தார். நாங்கள் சொல்வதை எல்லாம் கட்டிடார்.

„உங்களுக்குத் தமிழ் சொல்லித் தரவேண்டும்’ சொல்லிக் கொண்டே வரப்பில் அமர்ந்து கொண்டார். நாங்கள் இருவரும் மாணவர்களாகக் கட்டி அவரது அடத்த வார்த்தைகளைக் காத்தது நின்றோம்.

„உங்களுக்கு லகரழகர பதேங்கள் எப்பிடி?’ பசேிக் கொண்டிருந்தவர் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார் „எதுக்கும் நான் இப்ப சொல்லுறதை வகேமாகச் சத்தமாகச் சொல்லிக் காட்டு’

சின்ன வயதில் விளையாட்டின் போது „கடற்கரையிலை உரள் உருள்து’ என்று வகேமாகச் சொல்லி நாக்குக்குள் வார்த்தைகள் உருண்ட நின்வை வந்து போனது. அவரது வாயில் இருந்த வரப்போவது அதுதான் என நின்னைத் திருந்தனே ஆனால் வந்து விழுந்ததோ இது, „அக்காளகைக்கு மலே ஏறும் அந்நஞ்சு உண்ணியை எக்காலமும் காண்பது அரிது’

மனதுக்குள் வகேமாக ஒப்புவித்துப் பார்த்தனே. வார்த்தைகளில் இருந்த குன்றுபி தெரிந்தது. வாயை இறக மட்டிக் கொண்டனே.

கிறுக்கன் எனது வாயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இவன் வாயையே திறக்க மாட்டான் என்ற முடிவு அவருக்கு வந்த பிறகுதான் பசேசை ஆரம்பித்தார். „அப்போ உனக்குத் தமிழ் வராது,, சொல்லி விட்டு இராஜகுலசிங்கத்தையே பார்த்தார்.

„இப்ப நான் சொல்லுறதைக் கவனமாகக் கட்டிட்டு நீ பதில் சொல்லவேண்டும். புலவர் சண்முகநாதன் ஒரு விருந்துக்குப் போனார். அவருக்குச் சாப்பிட இலை போட்டிச்சினம். இலையைப் பார்த்த புலவர் சண்முகநாதன் புண்ட இலை என்று சொல்ல அண்ட இலை போட அதுவும் புண்ட இலை’

சொல்லி விட்டுக் கொஞ்சம் அமதை காத்தார். பிறகு இராஜகுலசிங்கத்தையே பார்த்து, „புலவர் சண்முகநாதன் என்ன இலை என்று சொன்னவர்?’ என்ற அதி உன்னத களே வியமை முன் வைத்தார்.

இந்தத் தமிழ் எங்களுக்கு வண்டாம் என்று வரம்பில் விழுந்து எழுந்து ஓடி வந்து விட்டோம். இப்பொழுது சொல்லுங்கள் கிறுக்கன் என்ற அவரது காரணப் பெயர் முற்று முழுதாகச் சரியானதுதானே?

கிறுக்கனகைக் கொஞ்ச நரேத்துக்கு மறந்து விட்டு சிங்கப்பிரர் சிங்காரியைப் போய்ப் பார்ப்போம்.

முழங்கயைளவூ நீண்ட சட்டை போட்டுக் கொண்டு „மாலபைப் பொழுதின் மயக்கத்திலே கனவூ கண்டனே தோழி' என்று சௌகார் ஜானகி பாடிக் கொண்டு வந்த காலகட்டம் அது. தோளபட்டையுடன் நின்று போன சட்டை அணிந்து, நெஞ்சுக்கும், இடும்புக்கும் ஒரு சாண் இடவைளி விட்டு சலேகை கட்டி, கைப்பை தோளில் தொங்க ஒரு சிறிய குடையுடன் நடந்து வருபவர்தான் அந்தச் சிங்கப்பிரர் சிங்காரி. என்றாவது ஒரு நாள் கார்போகும் அந்த வீதியில் டொக்கு டொக்கு என குதிரைக் குளம்பொலி எழுப்பி அவர் நடந்து வரும் பொழுது வீதியின் ஓரத்தில் பழுத்திருக்கும் நாய் தலையைத் தடுக்கிப் பார்த்து விட்டு பயந்து போய் எழுந்து கொஞ்சம் தள்ளிப் போய் பழுத்துக் கொள்ளும். எங்கள் ஊரில் இவர் மட்டும் ஏன் இப்படி என்று வாசிகசாலபைப் பொறுப்பாளர் கந்தையாப்பாவிடம் ஒருநாள் கேட்டனே. அவர் சொன்ன தகவல்களின் படி, சிங்காரி படித்தது சிங்கப்பிரர். அவரது கணவன் ஒரு வதைதியர். இரண்டு ஆண்டுகள், ஒரு பண்ணை மயின்று பிள்ளைகள். கந்தையாப்பா சொன்ன இந்த சிறிய தகவல்களோடு ஊரில் இருந்து வேறு சில அபிர்வதகவல்களையும் திரட்டிக் கொண்டனே.

சிங்காரிக்கும், கணவன்க்கும் வயது வித்தியாசம் ஏணி வதைத்தால் எட்டக் கட்டிய தபிரமாக இருந்தது. அந்நேரம் இரவு நரேங்களில் கணவன் வதைதியசாலையில் வலேயையில் இருப்பார். சிங்காரி வீட்டில் லீலகைகளில் இருப்பார். அந்த லீலகைகள் செய்யும் கண்ணன்களில் ஒருவனாக எங்கள் கிறுக்கனும் இருந்தார் என்பது ஆச்சரியமான ஒரு விடயம். அடிக் கட்டி சிங்காரி வீட்டுக்கு போய் வந்து கொண்டிருந்த கிறுக்கன்க்கு, சிங்காரியின் மகள் கண்ணில் பட்டு விட்டாள். „மயங்கி விட்டனே உன்னகைக் கண்டு' என்ற நிலையில் கிறுக்கன் இருந்தார். யாரும் அறியாமல் சிங்காரியின் மகள் மலே கண்களை ஓடவிட்டார். இரவில் அவள் நித்திரை கொள்ளும் அழகையன்னல் ஊடாகப் பார்த்து இரசிக் கத்தொடங்கினார். கிறுக்கனின் இந்தச் செயல் சிங்காரிக்குத் தெரிந்து போனது. நயமாகப் பேசியும் „பொலிசிட்டை பிடிச்சுக் குடுத்திடுவன' என மிரட்டியும் பார்த்தாள் கிறுக்கன் கிறங்கவயேயில்லை.

ஊர் அடங்கிற்று. அன்றும் வழக்கம் போல் கிறுக்கன் தன் தவேதையைக் காண யன்னலை நோக்கிப் போனார். ஆனால் யன்னலை நெருங்கும் முன் ஏற்கனவே வட்டப் பட்டு அதற்குள் முடிகள், உடந்தை போத்தல்துண்டுகள் எனப் போடப்பட்டிருந்த பொறிக் கிடங்குக்குள் அவர் விழுந்து விட்டார். விழுந்தவர் எழுந்திருக்க முன்னரே நாலந்தைப் பேர் சாக்குக் கொண்டு கிறுக்கனை மட்டிக் கட்டி விட்டார்கள்.

„இனி அவளைப் பார்க்க வரமாட்டனே' என்று நீ சொல்லுற வரை விடமாட்டோம்' என்று சொல்லிக் கொண்டே சிங்காரியின் வீட்டில் ஒரு தனியறையில் கிறுக்கன் மலே தாக்குதல் தொடங்கியது. ஒரு சிறு நகர்வும் கிறுக்கன் பகுதியில் இருந்து தெரியவில்லை. எல்லோரையும் ஒதுங்கச் சொல்லி விட்டு சிங்காரியே சித்திரவதை செய்ய ஆரம்பித்தாள். கிறுக்கனின் கைபுத்து விரல் நகங்குக்குள்ளும் குண்டுக்குகள் ஏற்றிக் கொடும்பை பழுத்தினாள். வலியால் கிறுக்கன் கத்தினாரே தவிர வேறெதுவும் சொல்லவில்லை. „அவளைப் பார்க்க இனி வரமாட்டனே', என்ற வார்த்தைகளை மட்டும் அவர் தனக்க்குள் தணிக்கை செய்து வதைத்திருந்தார்.

ஒருநாள் போய் மறுநாளும் ஆயிற்று தொடர் சித்திரவதைகளால் கிறுக்கன் நிலை

தளர்ந்து போயிருந்தார். இனி கிறுக்கன் பிழைக்க வாய்ப்பில்லை என்ற நிலை வந்து விட்டது. மீண்டும் கிறுக்கன் சாக்குக்கூள் திணிக்கப் பட்டார். இரவானதும் ஏதோ ஒன்று நடக்கப் போகிறது. அது என்ன? காணாமல் போகப் போகிறாரா? ஆழ்கிணற்றுக்கூள் மிதக்கப் போகிறாரா? சவூக்கம் தோப்புக்கூள் இறந்து விழுந்து கிடக்கப் போகிறாரா? உடல் உப்பி கடற்கரையில் கரணை ஒதுங்கி இருக்கப் போகிறாரா? இல்லலை எரியுண்டா சாம்பலாகப் போகிறாரா? இந்தக் களேவிகள் அவருக்கு நிச்சயமாக வந்திருக்கும்.

மபின்றாம் நாள், ஊரில்லாம் உலகை வதைத்தார்கள் தளர்ந்தார். இந்த விசயத்தைப் பற்றியே நாள் முழுவதும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். „நல்ல வேளை பொலிஸ் வந்தது. அவங்கள் மட்டும் வராட்டில் கிறுக்கனை மூடிச் சிறுப்பாங்கள். கட்சி நேரத்திலை வந்து பிடிச்சிட்டாங்கள்”

கிறுக்கன் விடயத்தில் சிங்காரி உட்பட ஐந்து பேர் கதைக்கியிருந்தார்கள்.

இது நடந்து ஒரு கிழமையில் மடித்துக் கட்டிய வேட்டியோடு, மணவெட்டி தோளில் இருக்க, கிறுக்கன் தனது தோட்டப் பக்கம் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

„இவன் கிறுக்கனில்லை இரும்பன்” என்று ஊரில் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

இப்போது எல்லாம் வீதியில் டொக்கு டொக்கு என குதிரைக் குளம்பொலி எழுப்பி யாரும் நடந்து வராமல் சத்தம் கேட்கவில்லை. வீதி ஓரத்தில் பழுத்திருக்கும் நாய்கள் பயந்து எழுந்து ஓடாமல் அமைதியாகப் பழுத்திருந்தன. சிங்காரியின் பிள்ளைகள் ஒழுங்காகப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவளது கணவன் பகலில் மட்டும்ல்ல இரவு வேளைகளிலும் வீட்டில் இருந்தார்.

அன்று வாசிகசாலையில் கந்தையாப்பா தனியாகத்தான் இருந்தார்.

„கந்தையாப்பா, அது எண்ணெண்டு சினிமாப் படம் மாதிரி கட்சியிலை பொலிஸ் வந்தது?”

„யாரோ பொலிசுக்குப் போன் பண்ணினவையளாம்”

„யார் அதைச் செய்திருப்பினம்?”

„இஞ்சை சூரூட்டுத் தம்பையர் வீட்டில்தான் போன் இருக்கு. அங்கை இருந்து போன் செய்ய வாய்ப்பில்லை. தம்பையர் இஞ்சை இல்லை. அவர் இப்ப சூரூநாகலிலை. அவரின் ரை வீட்டிலை இருந்து பண்டுகள் பொலிசோட கதைக்க மாட்டீனம். சப்போஸ் ரொபிஸ் கந்தப்பரூக்கு இந்த விசயம் தெரிய வாய்ப்பில்லை. அப்பிடித் தெரிஞ்சிருந்தாலும் மினக்கட்டு இரவு ஒரு மலை சைக்கிளோடி வந்து தபால் கந்தாரைத் திறந்து அங்கை இருந்து போன் பண்ணுறதுக்கும் சரிபட்டு வராது. அப்பிடிப் பாததால் ஆஸ்பத்திரியிலை இருந்து தான் யாரோ போன் பண்ணியிருக்கோணும்”

„யாரா இருக்கும்?”

„இரவிலை வேலை செய்யிற யாரோதான் செய்திருப்பினம்”

Written by ஆழ்வாப்பிள்ளை

Sunday, 06 March 2016 00:26 - Last Updated Monday, 28 March 2016 08:56

யாரா இருக்கும் என்ற என் சிந்தனையில், அவராக இருக்கும்போது என்ற எண்ணம் வந்தது. அதை கந்தையைப் பாவிடமே கட்டினேன்.

„ஒருத்தருக்கும் இந்த விசயம் தரரிய வாய்ப்பில்லைத்தானே, ஒருவனே சிங்காரியினர் பருசனா இருக்கும்போது?”

„உனக்கு சோதனை வருதலெல்லோ? இந்த ஆராய்ச்சி எல்லாத்தையும் விட்டிட்டுப் படிக்கிற அலுவலரைப் போய்ப்பார்” என்று அபிக்காத குறையாக என்னைத் துரத்தி விட்டார்.

இன்றும் எனக்குள் கட்டிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன், „அது அவராக இருக்கும்போது?”

- 0000000000000000

24.02.2016